

Thinking
about

โลกคู่ขนาน

วิทยาศาสตร์ VS พุทธศาสตร์

วิทยาศาสตร์ : สสารและพลังงาน สสารคือพลังงาน พลังงานคือสสาร

พุทธศาสตร์ : จิต เจตสิก รูป และนิพพาน

๑. วิทยาศาสตร์กล่าวว่าเหตุการณ์ของคนๆหนึ่งหรือสิ่งๆหนึ่งในเวลาหนึ่งๆ ไม่ได้มีเพียงเหตุการณ์เดียว แต่มีหลายเหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมๆกัน เรียกว่าโลกคู่ขนาน

๒. หลักธรรมในพุทธศาสนา

๒.๑ อิทัปปัจจยตา (สันตติคือความสืบต่อเนื่องกันเป็นสายอย่างรวดเร็ว
ชั่วพริบตา)

๒.๒ ไตรลักษณ์

๒.๓ กรรมนิยามหรือกฎแห่งกรรม

๒.๔ บุพเพนิวาสานุสติญาณ

๒.๕ จตุปปาทญาณ

๒.๖ आयตนะ

๒.๗ ปรมัตถะธรรม ๔ ได้แก่ จิต เจตสิก รูป และนิพพาน

๒.๘ ภาพภูมิ ๓๑

ฯลฯ

สรุป : ข้อที่ ๑ เหตุการณ์ของคนๆหนึ่งหรือสิ่งๆหนึ่งในเวลาหนึ่งๆ ไม่ได้มีเพียง
เหตุการณ์เดียว แต่มีหลายเหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมๆกัน เรียกว่าโลกคู่ขนาน มันแย้งกับ
หลายๆอย่างของข้อ ๒ โดยเฉพาะข้อ ๒.๑ แล ๒.๓

กรรมและกฎแห่งกรรม

ในกาลก่อนตอนอ่านเรื่องเกี่ยวกับกรรมและกฎแห่งกรรม ก็พอเข้าใจระดับหนึ่งว่าเมื่อมีการกระทำที่เรียกว่ากรรมย่อมมีผลของการกระทำนั้นหรือผลกรรมในภาษาบาลีใช้คำว่ากรรมวิบาก

เคยได้รับรู้เรื่องราวการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เคยศึกษาเรื่องอภิธรรมเรื่องราวของโลกหลายมิติแล้ว และเคยอ่านเรื่องราวของบุคคลที่เกิดในสมัยพุทธกาลอย่างเช่น

๑. พระเจ้าสุปปะพุทธะ ถูกธรณีสูบ

๒. วัสสการพราหมณ์ ตายแล้วไปเกิดเป็นลิงในสวนไฟ

จากข้อ ๑ และ ๒ ทำให้มีมุมมองในเรื่องของกรรมและกฎแห่งกรรมเพิ่มขึ้นจากกาลก่อนดังนี้

๑. เมื่อบุคคลได้ทำกรรมไว้ จะเป็นกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมไว้ ไม่ว่าจะเส้นทางกายกรรม วจีกรรม และมโนกรรม ทันทิที่สำเร็จก็เกิดผลกรรมหรือกรรมวิบากทันที แต่เวลาที่กรรมวิบากจะให้ผลกับบุคคลนั้นๆ เมื่อไหร่ นั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

พระเจ้าสุปปะพุทธะ ถูกธรณีสูบ

พระเจ้าสุปปะพุทธะทำกรรมคือไปขวางทางไม่ให้พระพุทธเจ้าไปบิณฑบาต พระอานนท์ทูลถามถึงผลกรรมที่จะเกิดแก่พระเจ้าสุปปะพุทธะว่าเป็นอย่างไร พระพุทธเจ้าตรัสว่าพระเจ้าสุปปะพุทธะจะถูกธรณีสูบที่เชิงบันไดปราสาท ๗ ชั้น ในวันที่ ๗ นับแต่นี้ไปพระเจ้าสุปปะพุทธะทราบความนี้จากการรายงานของจاربูรุษที่พระองค์ส่งออกไปสืบ และก็ทำทุกวิถีทาง เพื่อจะไม่ให้เป็นไปตามนั้น แต่ในที่สุดก็เป็นไปตามนั้นทุกประการ

ผ่านไป ๖ วัน พระอานนท์จึงทูลถามพระพุทธเจ้าอีกครั้ง พระพุทธองค์ตรัสว่าต่อให้พระเจ้าสุปปะพุทธะระมัดระวังตนเพียงใด ต่อให้หลบซ่อนตัวในชอกหลืบ ในป่าลึก

บนท้องฟ้า หรือใต้สมุทร จะอย่างไรเสียแล้วก็ต้องถูกธรณีสูบที่เชิงบันไดปราสาท ๗ ชั้น ในวันที่ ๗ ไม่ผิดไปจากนี้ แล้วเหตุการณ์ก็เป็นไปเช่นนั้นทุกประการ

แสดงให้เห็นว่าการที่พระเจ้าสุปปะพุทธะถูกธรณีสูบที่เชิงบันไดปราสาท ๗ ชั้น ในวันที่ ๗ ได้เกิดขึ้นแล้ว ณ เวลาที่พระเจ้าสุปปะพุทธะไปขวางทางไม่ให้พระพุทธเจ้าไปบิณฑบาต หากไม่มีเรื่องนี้เกิดขึ้นพระพุทธเจ้าจะเอาที่ไหนมาตรัสบอกแก่พระอานนท์ ส่วนที่ว่าทำให้ผลแก่พระเจ้าสุปปะพุทธะมาให้ผลในวันที่ ๗ นั้นหมายถึงเวลาในมิติของโลกมนุษย์ ที่มนุษย์จะเข้าไปรับรู้ได้

เมื่อฟ้าผ่าเกิดอะไรขึ้น เกิดคลื่นแสงและคลื่นเสียงทันทีทันใด คนที่อยู่ในตำแหน่งที่ต่างกันบนโลก

๑. เห็นแสงและได้ยินเสียงไม่พร้อมกัน
๒. แสงที่เห็นและเสียงที่ได้ยินไม่ใช่คลื่นแรกของแสงและไม่ใช่คลื่นแรกของเสียง
๓. ที่เห็นและได้ยินเป็นเพียงบางคลื่นของทั้งหมด

กรรมหนึ่งที่กระทำก็ย่อมเกิดผลของกรรมหรือกรรมวิบากในทันที เหมือนฟ้าผ่าก็ย่อมเกิดแสงและเสียงในทันที ส่วนการให้ผลของกรรมหนึ่งนั้นก็มีเวลาที่ต่างกัน

วัสสการพราหมณ์ ตายแล้วไปเกิดเป็นลิงในสวนไผ่

วันหนึ่งวัสสการพราหมณ์เห็นพระมหากัจจายนะเถระลงมาจากเขาคิชฌกูฏ ด้วยความคะนองปากจึงเอ่ยวาจาเปรียบพระกัจจายนะเถระว่า คล้ายลิง
พระพุทธองค์ตรัสเตือนว่า

การพูดปราบาสพระอรหันต์ชัณาสพผู้พ้นอาสวะแล้วเป็นกรรมหนัก กรรมนี้จะทำให้วัสสการพราหมณ์ต้องไปเกิดเป็นลิงอยู่ในสวนภายในวัดเวฬุวัน ต้องขอขมาโทษจากพระเถระจึงจะพ้นจากกรรมนี้ได้

เตรียมตัวพร้อมสำหรับการเกิดเป็นวานร

วัสสการพราหมณ์ฟังแล้วไม่ได้ทำตาม แต่ก็ครั้นคร้ามว่าคำของพระศาสดาไม่เคยคลาดเคลื่อน แต่ด้วยความมีปัญญา เขาจึงเร่งปลูกไม้ผลสารพัดชนิดภายในวัดเวฬุวัน และว่าจ้างคนมาดูแลสวนเป็นอย่างดี หวังเพียงว่าเมื่อต้องไปเกิดเป็นลิงเขาจะได้มีผลไม้กิน

เกิดเป็นลิงดังพุทธดำรัส

เมื่อทำกาละแล้ว วัสสการพราหมณ์ก็ได้ไปเกิดเป็นลิงอยู่ในสวนภายในเวฬุวันวิหารสมดังพุทธดำรัส เวลาใครเอ่ยชื่อเรียกวัสสการพราหมณ์ ลิงตัวนี้ก็จะเข้ามายื่นใกล้ ๆ ด้วยความเข้าใจ เป็นที่รู้กันว่าเป็นวัสสการพราหมณ์ผู้นั้นเอง

คุณยายกั้ง ผู้มีญาณหยั่งรู้

ในหมู่บ้านหนองผือมีบ้านอยู่ ๗๐ หลังคาเรือน มีคุณยายนุ่งขาวห่มขาวคนหนึ่งชื่อ “กั้ง” อายุราว ๘๐ ปี เป็นนักภวนาสำคัญคนหนึ่งที่หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต เมตตาเป็นพิเศษเสมอมา คุณยายอุตสาหะตะเกียกตะกายไปศึกษาธรรมกับท่านที่วัดป่าบ้านหนองผือเสมอ ดังนี้ “...แกใช้ไม้เท้าเป็นเครื่องพยุงออกไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น กว่าจะถึงวัดต้องพักเหนื่อยระหว่างทางถึง ๓-๔ ครั้ง ทั้งเหนื่อยทั้งหอบน่าสงสารมาก บางที่ท่านพระอาจารย์มั่นก็ทำท่าดูเอาบ้างว่า ‘โยมจะออกมาทำไม มันเหนื่อยไม่รู้หรือ แม้แต่เด็กเขายังรู้จักเหนื่อย แต่โยมแก่จนอายุ ๘๐-๙๐ ปีแล้วทำไมไม่รู้จักเหนื่อยเมื่อยล้า มาให้ลำบากทำไม?’ แกเรียนตอบท่านอย่างอาภายตามนิตยที่ตรงไปตรงมาของแกว่า ‘ก็มันอยากมา มันก็มาซิ’... คุณยายแกมีหลานชายคนหนึ่งเป็นโยมอุปัฏฐากหลวงปู่มั่นคอยส่งบาตรทุกวันๆ พอองค์ท่านรับบาตรเสร็จแล้ว ก็จะสะพายบาตรไปส่งที่วัดทุกวันไม่เคยขาด องค์หลวงตากเล่าถึงการภวนาของคุณยายว่า “คุณยายแกภวนาดี มีหลักเกณฑ์ทางจิตแล้ว แกยังมีปรจิตตวิชชา คือสามารถรู้พื้นเพดีชั่วแห่งจิตคนอื่นได้ด้วย และมีนิสัยชอบรู้สิ่งแปลกๆ ภายนอกด้วย เวลาแกมารับการอบรมกับท่านอาจารย์มั่น แกเล่าความรู้แปลกๆ ถวายท่านด้วยความอาภายมาก ท่านทั้งขบขันทั้งหัวเราะ ทั้งเมตตาว่ายายแกนี่อาภายจริง ไม่กลัวใคร” คุณยายสามารถรู้เรื่องความคิดจิตใจของใคร

ต่อใครได้จนบางครั้งหลวงปู่มันยังได้ถามคุณยายแบบขบขันว่า “รู้เรื่องนั้นไหม ?” คุณยายก็ว่า “รู้” “แล้วเรื่องนี้รู้ไหม ?” ก็ว่า “ก็รู้อีก” หลวงปู่มันเลยลองถามว่า “แล้วรู้ไหม ? จิตของพระในวัดหนองผือนี้” คุณยายว่า “ทำไมจะไม่รู้” แถมพูดแบบขู่เลยว่า “รู้หมดแหละ” คุณยายเคยเล่าเรื่องภาวนาให้หลวงปู่มันฟังอย่างอาจหาญว่า “มองมาวัดหนองผือแห่งนี้สว่างไสวทั้งหมดเลย มีแต่พระภานาดวงเล็กดวงใหญ่เหมือนดาวอยู่เต็มวัด” เวลาเล่าถวายหลวงปู่มัน คุณยายจะพูดแบบอาจหาญมากไม่กลัวใคร แม้พระเณรจำนวนร่วมครึ่งร้อยซึ่งมีท่าน (องค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน) รวมอยู่ด้วย จะนั่งฟังอยู่เวลานั้นด้วยก็ตาม คุณยายก็จะพูดได้อย่างสบาย ไม่สนใจว่าใครจะคิดอะไร ดังนี้ “...พวกพระทั้งหลายพากันรีบล้างบาตร แล้วค่อยมาแอบฟังคำพูดของแก อยู่ทางด้านหลังหอฉัน แกพูดอาจหาญตามหลักความจริงไม่สะทกสะท้าน ‘เวลาพวกทวยเทพทั้งหลายมาราบพ่อแม่ครูจารย์ที่หนองผือ หลังไหลมา เขามาทิศทางพระไม่อยู่นะ พวกทวยเทพทั้งหลาย เขาเคารพพระมาก คือเขาจะมาทางด้านไม่มีพระ ถ้าพระมากทางด้านไหน เขาจะไม่มาทางด้านนั้น เขาไม่มาสู่มสี่สู่มห้า’ พ่อแม่ครูจารย์บอกกับโยมยายกึ่งพูดเข้ากันได้ ท่านบอกว่า ‘ทางด้านนี้พวกเทพมา ใครอย่าไปทำสู่มสี่สู่มห้าแถวนี้แหละ นอนก็เหมือนกันหลับครอกๆ แครกๆ ให้พวกเทพเขามาปลงธรรมสังเวชไม่ได้นะ ให้รักษามารยาท’ พ่อแม่ครูจารย์มันท่านพูดก่อน แล้วโยมยายกึ่งนี้แกมาพูดแบบเดียวกัน แกรู้จิตคนอื่น แกเห็นจริงๆ รู้จริงๆ ใครสะอาดผ่องใสขนาดไหนแกเห็น เวลาแกมาเล่านี้ คือแกนิสัยตรงไปตรงมา พูดไม่กลัวใครเหมือนขวานผ่าซาก รู้อย่างไรพูดอย่างนั้น แกเป็นคนตรงไปตรงมา พวกพระก็สนุกฟัง...ยายกึ่งมาเล่าถวายถึงการล่วงรู้จิตของท่านและพระเณรในวัด รู้สึกน่าฟังมาก พระเณรทั้งแสดงอาการหวาดๆ บ้าง แสดงอาการอยากฟังแกเล่าบ้าง แกเล่าว่า ‘นับแต่จิตท่านอาจารย์ลงมาถึงจิตเณร ความสว่างไสวลดหลั่นกันลงมาเป็นลำดับลำดับ เหมือนดาวใหญ่กับหมู่ดาวเล็กๆ ที่อยู่ด้วยกันฉะนั้น รู้สึกน่าดูและน่าชมเชยมาก ที่มองดูจิตพระเณรมีความสว่างไสวและสง่าผ่าเผย ไม่เป็นจิตที่อับเฉาฝ้าทึบทุกซอกทุกซอญที่กั๊กมึนตมดวงใจ แม้เป็นจิตพระหนุ่มและสามเณรน้อยๆ ก็ยังน่าปีติยินดีและน่าเคารพนับถือตามภูมิของแต่ละองค์ที่อุตสาหะพยายามชำระขัดเกลาได้ตามฐานะของตน’ บางครั้งแกมาเล่าถวายท่านเรื่องแกขึ้นไปพรหมโลกว่า ‘เห็นแต่พระ

จำนวนมากมายในพรหมโลก ไม่เห็นมีฆราวาสสลับสับปนกันอยู่บ้างเลย ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?’ ท่านตอบว่า ‘เพราะที่พรหมโลกโดยมากมีแต่พระที่ท่านบำเพ็ญจิตสำเร็จธรรมชั้นอนาคามีผลแล้ว ส่วนฆราวาสมีจำนวนน้อยมากที่บำเพ็ญตนจนได้สำเร็จธรรมชั้นอนาคามีผล แล้วไปเกิดและอยู่ในพรหมโลกชั้นใดชั้นหนึ่ง ฉะนั้นโยมจึงเห็นแต่พระไม่เห็นฆราวาสสลับปนอยู่เลย อีกประการหนึ่ง ถ้าโยมสงสัยทำไมจึงไม่ถามท่านบ้าง เสียเวลาขึ้นไปถึงแล้ว มาถามเอาทำไม?’ แกหัวเราะแล้วเรียนท่านว่า ‘ลืมเรียนถามพระท่านเวลาลงมาแล้วจึงระลึกได้ก็มาเรียนถามท่าน ต่อไปถ้าไม่ลืม เวลาขึ้นไปอีกจึงจะเรียนถามพระท่าน’ แล้วแกจึงเรียนถามท่านต่อไปอีกว่า ‘เมื่อคตินี้ ใครกัน มองตรงไหนก็มีแต่หน้าเต็มไปหมด?’ ท่านก็ตอบให้ด้วยความเมตตาว่า ‘อ้อ! นั่นมันท้าวมหาพรหม เขามานมัสการเรา’ ท่านอาจารย์ตอบปัญหาอายุก็มีความหมายเป็นสองนัย นัยหนึ่งตอบตามความจริง นัยสองตอบเป็นเชิงแก้ความสงสัยของยายกั้งที่ถาม ต่อมาท่านห้ามไม่ให้แกออกรู้สิ่งภายนอกมากไป เสียเวลาพิจารณาธรรมภายในซึ่งเป็นทางมรรคทางผลโดยตรง ยายกั้งก็ปฏิบัติตามท่าน...” ความรู้ที่พิเศษอีกตอนหนึ่งก็คือที่คุณยายทวยใจหลวงปู่มั่นอย่างอาภัพมาก และไม่กลัวว่าท่านจะดุจะว่าอะไรบ้างเลย คุณยายทวยว่า “จิตหลวงพ่อพ้นไปนานแล้ว ฉันทราบจิตหลวงพ่อมานานแล้ว จิตหลวงพ่อไม่มีใครเสมอ ทั้งในวัดนี้หรือที่อื่นๆ จิตหลวงพ่อประเสริฐเลิศโลกแล้ว หลวงพ่อจะภาวนาไปเพื่ออะไร?” หลวงปู่มั่นจึงตอบทั้งหัวเราะ และเป็นอุบายสอนคุณยายไปพร้อมว่า “ภาวนาไปจนวันตายไม่มีถอย ใครถอยผู้นั้นมิใช่ศิษย์ตถาคต” คุณยายเรียนท่านว่า “ถ้าไปได้ก็พอไป แต่นี้จิตหลวงพ่อหมดทางไปทางมาแล้ว มีแต่ความสว่างไสวและความประเสริฐเต็มดวงจิตอยู่แล้ว หลวงพ่อจะภาวนาไปไหนอีกเล่า ฉันทูจิตหลวงพ่อสว่างไสวครอบโลกไปหมดแล้ว อะไรมาผ่านหลวงพ่อก็ทราบหมด ไม่มีอะไรปิดบังจิตหลวงพ่อได้เลย แต่จิตฉันมันยังไม่ประเสริฐอย่างจิตหลวงพ่อ จึงต้องออกมาเรียนถามเพื่อหลวงพ่อได้ชี้แจงทางเดินให้ถึงความประเสริฐอย่างหลวงพ่อด้วยนี้” ทุกครั้งที่คุณยายมา จะได้รับคำชี้แจงจากหลวงปู่มั่นทางด้านจิตตภาวนาด้วยดี ขณะเดียวกันพระเถรต่างองค์ต่างก็มาแอบอยู่แถวบริเวณข้างๆ ศาลาฉัน ซึ่งเป็นที่ที่คุณยายสนทนากับท่าน เพื่อฟังปัญหาธรรมทางจิตตภาวนา ซึ่งโดยมากเป็นปัญหาที่รู้เห็นขึ้นจากการภาวนาล้วนๆ เกี่ยวกับอริยสัจทางภายในบ้าง

เกี่ยวกับพวกเทพพวกพรหมภายนอกบ้าง ทั้งภายในและภายนอก เมื่อคุณยายเล่าถวายจบลง ถ้าท่านเห็นด้วยท่านก็ส่งเสริมเพื่อเป็นกำลังใจในการพิจารณาธรรมส่วนนั้นให้มากยิ่งขึ้น ถ้าตอนใดที่ท่านไม่เห็นด้วย ก็อธิบายวิธีแก้ไขและสั่งสอนให้ละวิธีนั้น ไม่ให้ทำต่อไป หลวงปู่มั่นเคยชมเชยคุณยายท่านนี้ให้พระฟังว่า “แกมีภูมิธรรมสูงที่น่าอนุโมทนา พวกพระเรามีหลายองค์ที่ไม่อาจรู้ได้เหมือนคุณยาย”

ตอนหลังคุณยายชาวแก่งท่านแก่ชราภาพมาก ไปมาไม่สะดวก ลูกหลานจึงให้ไปพักที่บ้าน ขณะที่อยู่บ้าน ท่านก็ไม่ได้ลดละความพากเพียร ตอนบ่ายเดินจงกรมบนบ้าน ค่ำลงเข้าห้องทำวัตรสวดมนต์ เสร็จแล้วนั่งสมาธิภาวนาต่อ ทำอย่างนี้ทุกวัน

ตอนหนึ่ง ท่านนั่งภาวนาจิตไปเที่ยวเพลินชมเมืองสวรรค์เกือบทุกคืน นั่งภาวนาคราวใดจิตจะไปเที่ยวชมเมืองสวรรค์ทุกครั้ง ท่านบอกว่ามันสนุกสนานเพลิดเพลิน เห็นแต่สิ่งสดสวยงดงามทั้งนั้น ไปแล้วก็อยากไปอีก เป็นอย่างนี้อยู่หลายวัน วันหนึ่ง ไปกราบนมัสการเล่าเรื่องนี้ถวายท่านพระอาจารย์มั่น ท่านจึงพูดปรามไม่ให้ไปเที่ยวเมืองสวรรค์บ่อยนัก แต่คุณยายชาวแก่งก็ยังติดอกติดใจจะไปชมเมืองสวรรค์อีก คืนหนึ่ง คุณยายชาวแก่งนั่งสมาธิภาวนาจะน้อมจิตไปเที่ยวชมเมืองสวรรค์ตามที่เคยไป แต่เหมือนมีอะไรมาขวางกั้นจิตทำให้ไม่รู้ทิศทางที่จะไป คืนนั้นเลยไปไม่ได้ พอตอนเช้าฉันจึงหันเสร็จ คุณยายก็ไปที่วัด เข้าไปกราบนมัสการท่านพระอาจารย์มั่น เล่าเรื่องถวายท่านว่า “เมื่อคืนนี้หลวงพ่อกวนไปปิดทางข้าน้อย ข้าน้อยเลยไปไม่ได้” ท่านพระอาจารย์มั่นตอบว่า “ไปเที่ยวเฮ็ดยังดูแท้ (บ่อยแท้)” คุณยายชาวแก่งจึงพูดตอบว่า “ไปแล้วมันม่วนรื่นเริงใจ เห็นแต่สิ่งสวยๆ งามๆ ทั้งนั้น” ท่านพระอาจารย์มั่นจึงบอกว่า “เอาละ บ่ต้องไปอีกนะทีนี้” คุณยายชาวแก่งก็เข้าใจความหมาย และยอมรับที่ท่านพระอาจารย์มั่นพูดเล่นนั้น แต่ในใจของคุณยายก็ยังคิดอยากจะไปเที่ยวชมเมืองสวรรค์อยู่อีก ท่านพระอาจารย์มั่นไม่ให้ไป เพราะท่านกลัวคุณยายจะผิดทางและเสียเวลา ท่านต้องการอยากจะทำให้ดูหัวใจตัวเองมากกว่าจึงจะไม่ผิดทาง ในที่สุดคุณยายชาวแก่งก็รับไปปฏิบัติตาม ซึ่งตามปกติคุณยายชาวแก่งจะเข้าไปกราบถามปัญหาธรรมกับท่านพระอาจารย์มั่นอยู่เสมอ ๆ แต่ละครั้งใช้เวลาไม่นาน เพราะคุณยายชาวแก่งจะถามเฉพาะปัญหาที่แก้ไม่ตกจริง ๆ เท่านั้นเมื่อท่านพระอาจารย์มั่น

ตอบมาอย่างไร คุณยายเข้าใจแล้วจะกราบลาท่านกลับที่พักของตน เป็นอยู่อย่างนี้เสมอ ต่อมาคุณยายชาวแก๊งก็เกิดปัญหาทางจิตที่สำคัญขึ้นอีกคือ วันหนึ่งไปที่วัดเพื่อจะไปกราบถามปัญหากับท่านพระอาจารย์มั่นตามปกติ วันนั้น พอถึงวัดเข้าไปกราบนมัสการท่านพระอาจารย์มั่น ท่านจึงทักขึ้นว่า “ฮ่วย... บ่แม่นไปเกิดกับหลานสาวแหล่าวบ่ น้อ” (หมายความว่า ไม่ใช่จิตของยายเข้าไปปฏิสนธิในครรภ์ของหลานสาวแล้วหรือ) เพราะช่วงนั้นคุณยายชาวแก๊งมีหลานสาวคนหนึ่งแต่งงานใหม่กำลังตั้งครรภ์อ่อนๆ อยู่ ด้วยเหตุนี้ คุณยายชาวแก๊งจึงบอกต่อท่านพระอาจารย์มั่นว่า “ข้า่น้อยมีเยอะเกิด เพราะว่ามันทุกข์ แล้วละเอ็ดแนวเลอ ข้า่น้อยจึงสิมิเกิดอีก” ท่านพระอาจารย์มั่นตอบว่า “อ้าว... เอาให้ตีเต๋อ... ภาวนาให้ตี ๆ เต๋อ” เหมือนกับคติพจน์ที่ท่านมักยกขึ้นมากล่าวอยู่เสมอว่า “แก้ให้ตกเนื้อ แก้บ่ตกคาพกเจ้าไว้ แก้บ่ได้แขวนคอต้องแต่ง แก้บ่พันคากันอย่างยาย คาย่างยายเวียนตายเวียนเกิด เวียนเอากำเนิดในภพทั้งสาม ภพทั้งสามเป็นเฮือนเจ้าอยู่” ดังนี้ จากนั้น ท่านพระอาจารย์มั่นคงจะแนะนำอุบายวิธีแก้ไขแก่คุณยายนำไปปฏิบัติ คุณยายพอได้อุบายแล้วก็ถือโอกาสกราบลาท่านกลับบ้านของตน เมื่อกลับถึงบ้านแล้วจัดแจงเตรียมตัวเตรียมใจ ทำความพากเพียรตามอุบายที่ท่านพระอาจารย์มั่นแนะนำให้ปฏิบัติ คุณยายชาวแก๊งทำความพากเพียร นั่งสมาธิภาวนาอยู่ประมาณสองหรือสามวันจึงรู้สาเหตุ แต่ก็ยังไม่สามารถทำลายอวิชชา ตัณหา อุปาทาน เหล่านั้นได้ จนคุณยายชาวแก๊งอุทานออกมาให้ลูกหลานฟังว่า “พวกสู.. ูกำลังไปเกิดกับอีอุ่น จังวาภูมิเยอะเกิดอี ูกำลังม้างอยู่เดี๋ยวนี” (หมายความว่า พวกลูกๆ หลานๆ ทั้งหลาย ยายเห็นว่ายายกำลังไปเกิดเป็นลูกของหลานสาวคือนางอุ่น แต่ว่ายายไม่ต้องการจะเกิดอีก จึงกำลังพยายามทำลายภพชาติอยู่ในขณะนี้) หลังจากนั้นต่อมาไม่นาน นางอุ่นหลานสาวของคุณยายชาวแก๊งที่กำลังตั้งท้องอยู่ยังไม่ถึงเดือนนั้น ก็แท้งออกเสียโดยไม่รู้สาเหตุเลย หรือจะเป็นด้วยจิตเดิมของคุณยายชาวแก๊งเข้าไปปฏิสนธิในครรภ์ของนางอุ่นหลานสาวจริง เมื่อคุณยายทำลายสาเหตุคือ อวิชชา ตัณหา อุปาทาน ในจิตของคุณยายได้แล้ว จึงทำให้ครรภ์นั้นแท้งเสียดังกล่าว สำหรับคุณยายชาวแก๊งหรือแม่ชีแก๊ง เรื่องการภาวนานั้น รู้สึกรู้สึกว่ามีความก้าวหน้ามากและเป็นไปเร็วกว่าบรรดาแม่ชีที่บวชรุ่นเดียวกัน แม้จะถือ

บวชชื่อนั้นของบั้นปลายชีวิตแล้วก็ตาม การภาวนาของท่านก็เกิดความรู้ความเห็น วิจิตรพิสดารโลดโผนมาก แต่คงจะเป็นด้วยบุญวาสนาของคุณยาย ที่มีท่านพระอาจารย์มั่นซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ที่เชี่ยวชาญทางด้านจิตตภาวนา ได้เข้ามาพำนักอยู่ วัดป่าบ้านหนองผือในช่วงนั้นพอดี จึงเป็นโอกาสให้คุณยายชาววังได้เข้าไปกราบ เรียนถามปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการภาวนากับองค์ท่าน จนสามารถแก้ปัญหา เหล่านั้นให้ลุล่วงไปด้วยดี และก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรมได้อย่างรวดเร็ว จนเป็นที่ อบอุนใจของคุณยายมาจนกระทั่งท่านหมดอายุขัย

เรื่องของพระเจ้าสุปปะพุทธะ วัสสการพราหมณ์ และคุณยายกั๋ง ที่ยกมา กล่าวนั้น ต้องการสื่อให้เห็นว่าเมื่อทำกรรมแล้วย่อมมีผลของกรรมไม่อาจหลีกเลี่ยง ส่วนการจะได้รับผลหรือเข้าถึงผลกรรมที่กระทำนั้นเป็นเรื่องตามมามากที่หนึ่ง เร็ว บ้าง ช้าบ้าง ก็แล้วแต่จะเป็นไป กรรมในปัจจุบันนั้นสำคัญมาก สามารถส่งผลต่อ วิบากกรรมที่ตนจะได้รับในกาลข้างหน้าได้

วัสสการพราหมณ์ขอขมาโทษต่อพระมหากัจจายนะตามที่พระพุทธเจ้า บอก ก็จะไม่ต้องไปเกิดเป็นลิงที่สวนไม้เมื่อตายแล้ว

คุณยายกั๋งเมื่อตายแล้วไม่ต้องไปเกิดในท้องของนางอุณหานสาว เพราะ ตัดกระแสจิตที่จะไปเกิดได้ในชาติปัจจุบัน

ชีวิตคล้ายโดมิโน่

หากนำแผ่นโดมิโน่มาเรียงต่อกัน สมมติว่าแผ่นโดมิโน่ 1 แผ่น เท่ากับชีวิต ในชาติๆหนึ่ง การล้มของแผ่นโดมิโน่แผ่นแรกจะทำให้แผ่นต่อไปล้มตามกันไปจนกว่าจะ ไม่มีแผ่นโดมิโน่เหลือให้ล้มอีก นั่นหมายถึงไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

การรับรู้หรือการเข้าถึงความจริงของชีวิตในแต่ละชาติ เป็นข้อจำกัดของ ปุถุชนคนธรรมดา หากเราเป็นคนยืนมองการล้มของแผ่นโดมิโน่ เราจะเห็นทุกแผ่นนั้น แต่ต้นจบแผ่นสุดท้าย

ผู้ที่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ก็คล้ายกับแผ่นโดมิโนที่ล้มติดต่อกันไปโดยไม่มีวันหมด ผู้ที่หลุดพ้นแล้วก็คล้ายแผ่นโดมิโนหมดแล้ว ไม่มีแผ่นโดมิโนเหลือให้ล้มอีกแล้ว

การเวียนว่ายตายเกิดเป็นไปอย่างรวดเร็วในการรับรู้หรือเข้าถึงของผู้รู้ เปรียบเหมือนคนอยู่บนที่สูงแล้วมองลงมาก็จะเห็นทั้งเบื้องต้นและเบื้องปลาย ในขณะที่คนข้างล่างจะเห็นหรือรับรู้เพียงบางส่วน และเห็นว่าชีวิตแต่ละชาติมีระยะเวลายาวนานหลายปี เหมือนการดูหนังในโหมตปกติกับโหมตเร่งสปีด